

[Anker Lau.]

den, som var gået over på dansk produktion, og så kunne det ikke gå an at sætte dem på frilisten. Jeg mener, at en sådan disposition strider mod loven, hvorom det sidste år blev fastslået, at man ikke kunne bruge den i protektionistisk hensigt. Men i dag har vi jo igen fået et løfte; det er ikke engang et løfte om friliste for import, men et løfte om, at handelsministeren vil forhandle med udvalget engang i februar om muligheden for en sådan friliste. Dette resultat er altså blevet betalt med den kommission, som de konservative har ønsket.

For mig stiller sagen sig ganske enkelt således, at sidste år købte den højtærede minister loven for formålsparagraffen og et løfte om frilisterne. Der er i mellemtiden ikke sket noget, der kan betegnes som en lettelse. I år køber man den for et nyt løfte om friliste plus kommission. Hvad så til næste år? Ja, det er vel ikke usandsynligt, at man vil komme frem med uenighed i den pågældende kommission, betænkeligheder fra nogle sider, og at man vil motivere kravet om en ny forlængelse med netop denne uenighed.

Om selve kommissionen vil jeg sige, at de erhvervsorganisationer, som jeg har haft den fornøjelse at tale med om sagen, er kede af den. Det er rigtigt, at Grosserer-Societetet og Provinshandelskammeret skriftligt har givet udtryk for dette, og jeg tror, at de står ved det fremdeles. Jeg synes, at med den sammensætning, som den nu får, svarer den ikke til det, de konservative foreslog oprindeligt. Man kan med nogenlunde sikkerhed regne ud, at enighed om en løsning af problemerne ikke vil kunne påregnes. Jeg mener i virkeligheden, at erhvervenes i bedste forstand interessebetonede organisationer mangler forudsætningen for at løse den stillede opgave således, at den kan blive retningsgivende for rigsdagen. Jeg ser egentlig ikke rettere, end at man har mishandlet denne sag og gjort det umuligt for rigsdagen at føre en virkelig forhandling om hele spørgsmålet tilbunds. Jeg håber, at det ikke slår til, men for mig kunne det se ud, som om man her har været i færd med at lægge gift for en frigørelse, indenfor en nærmere fremtid i alt fald. Den opgave, der burde løses, er at finde ud af, om vi har økonomisk balance indadtil og udadtil, og hvis vi ikke har det, da at finde ud af, hvorledes den da tilvejebringes. Det har rigsdagen mulighed for at finde ud af, hvis den vil, og hertil vil den kunne få de enkelte erhvervsgruppers hjælp, såmeget den ønsker det. Får vi så denne balance konstateret eller tilvejebragt, ja, så er det et spørgs-

mål, hvorledes man bærer sig ad med at overgå fra planøkonomi til liberal økonomi, og dette er et rent politisk spørgsmål, for hvis afgørelse kun rigsdagen kan tage ansvaret.

Ved lovforslagets første behandling sagde jeg, at behandlingen i udvalget ville være afgørende for, om vi endnu en gang kunne vise ministeren den tillid at tro på hans afviklingsvilje. Der er intet i udvalgets arbejde, der tyder på andet end modstand mod en videre frigørelse. Ord, som ikke binder, spiller tilsyneladende ikke nogen rolle for den højtærede minister, men såsnart der er risiko for, at de virkelig skulle binde, så begynder det at knibe. Den ændring, der fandt sted af venstres ændringsforslag, hvorved det, man ønskede, blev knyttet til formålsparagraffen, hvor man ændrede ordet „skal“ til: „vil tilstræbe“, er i virkeligheden et typisk eksempel på dette. Vi må altså konstatere, at vi har den største mistillid til, at regeringen i virkeligheden vil tilsigte en afvikling, og vi vil ikke tage noget medansvar for fortsat at lægge vidtgående bemyndigelser på dette område i denne regerings hånd; vi kan derfor ikke stemme for flertallets ændringsforslag, men jeg skal anbefale ærede medlemmer at stemme for det af venstre stillede underændringsforslag.

Hvad angår de af retsforbundet stillede ændringsforslag, vil jeg sige, at jeg egentlig nærer meget stor sympati for dem, især nr. 2, som er en direkte gentagelse af det ændringsforslag, venstre stillede i udvalget. Men jeg er enig i, at man i og for sig ikke behøver at demonstrere på disse områder. Det er jo for sent, der kan ikke opnås noget her, og jeg skal derfor anbefale, at man også undlader at stemme for disse ændringsforslag.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, fredag den 17. december, kl. 13 med følgende dagsorden:

1) *Eventuelt: tredje behandling af:*

Forslag til lov om forlængelse og ændring af midlertidig lov nr. 343 af 8. juli 1943 om tillæg til lov om banker, jfr. lov nr. 106 af 23. marts 1948.

2) *Eventuelt: tredje behandling af:*

Forslag til lov om forlængelse og ændring af midlertidig lov nr. 344 af 8. juli 1943 om tillæg til lov om sparekasser.